

solidarnost je naša snaga

Izveštaj sa terena

16. septembar 2015.

Solidarnost sa azilantkinjama i azilantima u Srbiji: nastavak solidarnih aktivnosti protiv rasističkih napada koji su kulminirali krajem 2013. godine i od tada pa do sada Žene u crnom organizuju mnoštvo aktivnosti, o čemu možete naći informacije na sajtu Žena u crnom.

Solidarna pomoć sa azilantima i azilantkinjama – Obuhvata čitav niz aktivnosti: solidarnu pomoć azilantima/kinjama u Beogradu (uglavnom u parku kod Ekonomskog fakulteta i oko autobuske i železničke stanice); ovo je nastavak izveštaja koje smo slale i u prethodnom periodu, a sada donosimo izveštaje tokom septembra:

Aktivista Žena u crnom Goran Lazin, je zajedno sa aktivistkinjama No borders danas na granici Srbije i Mađarske, kod Horgoša. On se javljao telefonom par puta tokom današnjeg dana. Rekao je sledeće:

“Ovde je alarmantno stanje, probijena je ograda, koja je u međuvremenu postavljena. Mađarska vojska je tu sa tenkovima. Proglašeno je vanredno stanje u južnim delovima države Mađarske. Vojska je protiv azilanata koristila suzavce, po njima pucala gumenim mecima i tukla ih pendrecima.”

U sledećem telefonskom razgovoru, par sati kasnije, Goran je zvučao jako uznemireno, jer se situacija sve više pogoršavala.

“Ovde je sve gore i gore. Vojska baca suzavac sve više i više, a mi se krijemo u šiblju.”

Goran Lazin za Žene u crnom

Solidarna poseta, park kod Autobuske stanice i Ekonomskog fakulteta

11. septembar 2015.

Tog jutra 11. septembra nas desetak aktivistkinja Mreže ŽUC-a je otišlo u parkove. Sa nama su bile i žene Srebrenice i Podrinja, iskazujući solidarnu podršku ratnim izbeglicama sa Bliskog istoka.

Evo šta su nam kazale u razgovoru istog dana na sastanku Mreže, Vrnjačkoj banji.

Reiha Avdić, Bratunac/Tuzla: Kada smo Hava i ja izašle iz autobusa i kada smo ih vidjele, navrle su nam suze na oči. To je bilo sinoć, a danas kad smo otišle u posjetu zajedno sa vama, osjećale smo duboku tugu. Vidim onu omladinu, djecu. Nadam se da će da prežive i da se smjeste negdje. Niko ne bi otišao iz svoje zemlje da nije natjeran na to.

I ja sam tako sa petoro dece lutala od nemila do nedraga. Sjetila sam se omladine u Potočarima 1995. godine. Miješaju mi se slike iz Potočara sa slikama u parku...

Vidjela sam da ima dobrog svijeta koji im donosi vodu i hranu. I mi smo spavali po šumama i livadama. Ja sam iz kuće izašla, istjerana sam u majici i farmerkama samo, sa djecom u naručju. Sve ti to prolazi kroz glavu.

Imam utjehu što su ovi ljudi živi, iako mi ne znamo šta su oni propatili. Njihov put je bio težak i trnovit, oni su isto izgubili porodice, prijatelje. Gledala sam na televiziji šta se dešava. Drago mi je što sam danas otišla među njih da ih posjetim, da vidim ta lica. Žao mi ih je, saosjećam sa njima. Sve je to mlad svijet koji luta...

Suvada Selimović, Đulići, opština Zvornik: Ja sam željela da zažmirim da to ne vidim.

Danas me najteže pogodila raspodjela pomoći. Ima onih koji dolaze da traže, iako mi nemamo dovoljno da svima damo. Ima i onih koji samo stoje i gledaju u tebe i ne traže.

Ja sam u ratu imala troje djece. Nisam mogla ništa da tražim. Stajala sam tako u redu i dok bi došla, nije bilo više ničega što bih mogla da uzmem.

Stajala sam tako u parku i držala paket vode, koje nisam djelila. Ja sam se izgubila. Svi traže, a mi nemamo dovoljno. Neko uzme par banana, ide i dijeli drugima. Ne uzme samo za sebe.

solidarnost je naša snaga

Obradovalo me to što ima dosta mladih koji su preživjeli.

Mi smo bile samo žene i djeca, svi naši muškarci su odvedeni, a posle ubijeni. Nismo znali šta je sa njima. Oni bar idu kao kompletne porodice. Biće njima teško, pate se, ali na neki način će se snaći. Preživjeli su.

Iz mog mjesta je sva omladina otišla. Ja sam sretna što su oni živi. Bila sam sretna što sam vidjela i danas neke mladiće koji traže smještaj. Oni imaju neku zaštitu.

A ja sam morala sama da se borim sa djecom. I ja sam spavala napolju, u Zagrebu, pred džamijom. Nisam imala ni kvadratni metar za sebe i svoju djecu. Ja sam prošla ni sama ne znam koliko izbjegličkih kampova, ali sam se vratila svojoj kući.

Ima puno mladih ljudi, snaći će se. Najbitniji je život, nije bitna zemlja. U jednom trenutku samo sam gledala, nisam znala šta ću. Drugačije je kada gledaš to na televiziji, a drugačije je kada odeš među njima...

Hava Muratović, Srebrenica/Tuzla: Ja sam jutros doživjela šok, vratila sam se u Srebrenicu. Kada sam vidjela djecu, odmah sam se sjetila tri moje male ćerke. Jula 1995. bila sam u Potočarima tri dana. Nisam ništa ni tražila. Mislila sam da će me ubiti...

Trnovit je i težak put ovih ljudi. Dobro je da ih niko ne goni puškom. Bolno je gledati i na televiziji, ali je teže uživo. Ima ih dosta tužnih lica, ali ima tih očiju koje sjaje. Zahvaljuju svima onima koji im priđu. Najviše me bole djeca. Ja ne znam njihov jezik, ne znam engleski. A da znam rekla bih im neku riječ iz svog iskustva.

Džanin Klark/Janin Clark, Velika Britanija/Tuzla: Mnogo misli mi je prolazilo kroz glavu. Mislila sam o BiH i ženama sa kojima tamo radim. Radim sa ženama koje su preživele ratno silovanje.

Moja je vlada najavila da će prihvatiti 20.000 izbeglica. Čini mi se da to neće biti popularno među britanskim narodom, jer imaju predrasude. Danas sam želela da taj narod bude danas u parku sa mnom da upozna te ljude. Danas sam plakala dok sam tamo sa njima razgovarala. Potpuno je drugačije kada to doživiš lično i kad to gledaš na televiziji.

Marija Kovačev, Novi Bečej: U parku je masa ljudi koja spava u blatu, nema šta da jede.

To što su oni živi je dobro, ali kako žive. Nemaju osnovno, krše im se sva osnovna ljudska prava.

A mi živimo u 21. veku.

Milica Lupšor, Zrenjanin: Ja sam veličinu problema sa izbeglicama shvatila prvi put

U maju je park je bio preplavljen. Tada je policija terala azilante. U julu se situacija promenila, iako je to čista politička demagogija vlasti, ali ih bar policija ne tera iz parka. Pojavili su se ljudi koji im donose vodu, hranu, odeću, šta god. Malo se počela menjati svest kod običnih ljudi da pomognu. Meni smeta što se tu ne uključuju oni ljudi koji zaista mogu da pomognu...

Goran Lazin, Pančevo: Dve sestre, brat i otac su bili u papučama. Putovale su danima. Pomogao sam im da pronađu obuću. One su mi rekle da su iz Sirije koje više nema, da tamo ubijaju decu.

Staša Zajović, Beograd: Mene je sinoćna kiša podsetila na kolonu izbeglica iz Krajine, koje smo deset dana sačekivale na granici, na autoputu.

Ljudi iz parka nisu ekonomski migranti, to su ratne izbeglice, ostavili iza sebe mnogo ubijenih. Oni su pobjegli od rata. Više njih mi je reklo: „Za nas su svi isti – i ISIL (Daesh) i Front Al Nusra i Asadovi, svi su oni među sobom prijatelji...“ To su muškarci koji neće da budu topovsko meso ni za jednu oružanu formaciju. Oni veruju da će izgraditi život, novi dom... U Evropi ih je samo 200 000, Evropa mora da ih primi...

Slavica Stojanović, Beograd: Izbeglice idu solidarno u velikim grupama. To je pametna i instinktivna i politička odluka da stotine ljudi može da uradi ono što ne može mala grupa ljudi. Oni su hrabri da svaki kordon probiju. Neće da puste i to je to. Oni treba da se opiru, da se ne daju maltretiranju. Da urade nešto za sebe. Uzajamna podrška jedino može da ih spase te blokade. Ova organizacija koja se bavi pravima azilanata kaže da će ova kriza sa izbeglicama trajati pet godina...

